

i det ærede Medlems Udtalelser om Bygningsafgiften, og han udtalte jo ogsaa selv, at den for Landets Bedkommende er meget haard. Det er den ogsaa, navnlig naar man tænker sig, at det er meget smaa Næringer, der derigennem lidt og ofte blive ramte paa en meget følelig Maade, idet en lille ubetydelig Haandværker, en Smed, en Hjulmand, en Skomager, der har en lille Næring, faar opmaalt hele sit Hus og svarer Bygningsafgift deraf. Men ikke nok dermed, man gaar langt videre. Det er ikke blot det egentlige Haandværk, man rammer, men ogsaa hvad der ret egentlig kan betegnes som Husflid bliver ramt, f. Ex. en enlig Bæverfke, der kun om Vinteren væder, eller naar et Par ledige Karle, der om Vinteren, naar de ingen Tjeneste have, lave Hornstæer, bliver det Hus, hvori de bo, opmaalt og sat til Bygningsafgift. Man vil deraf se, at det i Virkeligheden er en meget haard og temmelig ubillig Afgift for Landets Bedkommende, langt anderledes end for Kjøbstæderne. Jeg kan derfor ikke Andet end nedlægge en Indsigelse mod disse Udtalelser; jeg vilde ikke, at det skulde staa her uimodsiget, at Bygningsafgiften forholdsvis rammer Byerne langt haardere end Landet. Thi det forekommer mig, at det Omvendte i høi Grad er Tilfældet, og ikke mindst, naar man ser hen til, at Landet svarer foruden Bygningsafgiften i direkte Skatter til Staten mellem 6 og 7, nærmest 7 Mill. Kr., og Kjøbstæderne foruden Bygningsafgiften kun 109,000 Kr. Jeg skal derimod være enig med det ærede Medlem i at henstille til den høitærede Ministers Overveielse, om der ikke kan tænkes en Reform af Bygningsafgiften, og da navnlig i den Retning, at Bygningsafgiften paa Landet ikke alene reformeres, men ligefrem opheves.

W. Petersen: Jeg ønsker blot at gjøre et Par Bemærkninger til den ærede sidste Taler (Breinholt). Han anstillede en Sammenligning mellem Kjøbstæderne og Landet. Det er han naturligvis berettiget til; men jeg tror ikke, at de Sammenligninger, han anstillede, vare aldeles korrekte, thi vil man sammenligne de Skatter, som udredes af Kjøbstæderne, med dem, der udredes af Landet, maa man tage andre Faktorer i Betragtning end de Tal, han nævnte, nemlig de Faktorer, som begrunde Skattens Størrelse, og dersom det ærede Medlem vil tage de Værdier, som ligge paa Landet, og som blive beskattede gennem Sarkornet, og de Værdier, som ligge i Kjøbstæderne, og som i sin Tid bleve beskattede gennem Bygningsafgiften, vil han

finde, at disse Værdier tilnærmelsesvis svare til de to Beløb, han stillede op.

Måken: Det er kun et Par Bemærkninger, jeg vil tillade mig at fremsætte i Anledning af de Udtalelser, vi hørte fra den høitærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet. At dette Thing er i fuld Samstemning med den Bestræbelse, som den høitærede Minister har lagt for Dagen for at værne om de separate Fonds og særlig deriblandt Universitetsformuens Integritet, det er jo en Ting, som jeg ikke behøver at forsikre; det er Noget, som vil være notorisk for Alverden, og vi paastjønne, at den høitærede Minister i saa Henseende har gjort alvorlige Forsøg paa at oprette det, som jo desværre fra tidligere Tid er ført ind paa en noget uheldig Wei. At vi dernæst ikke finde den Fremgangsmaade, som er foreslaaet i Finantslovsforslaget, tilfredsstillende, er jo ogsaa Noget, som der maa være fuld Enighed om; men paa den anden Side stiller Forholdet sig jo nu noget anderledes, efter som der jo ved Overenskomsten om Finantsloven ifjor forudfattes, at der skulde forhandles om en endelig Ordning af dette Forhold ved Lov, og efter som denne Lov jo, efter hvad den høitærede Minister oplyste, virkelig behandles af det andet Thing — det er jo ialtfald ikke Noget, man kan sige om alle Lovforslag, og forsaavidt varsler det en gunstig Skjæbne. Det er altsaa klart, at saalænge denne Tilstand bestaar, er Forholdet i Henseende til Dækningen af Universitetets Underbalance noget eiendommeligt, og jeg antager derfor, at de nærmere Overveielser om dette Forhold mest passende ville kunne finde Sted i det Udvalg, som jo, efter hvad der er antydet, vil blive nedsat, og som jeg antager ogsaa vil gjøre dette Punkt til Hovedgjenstand for Overveielse med den høitærede Minister. Hvad den høitærede Minister iøvrigt oplyste om sine Hensigter i Henseende til dette Forholds fremtidige Ordning og de Konsekvenser, som det vil kunne medføre, antager jeg, at vi Alle ville have taget til Efterretning. Men da Spørgsmaalet jo forresten vil komme til at foreligge ved Forhandling og Afgjørelser i Fremtiden, forsaavidt eventuelle Lovforslag maatte komme til at foreligge, antager jeg ikke, at der her paa dette Stadium vil være Anledning til at udtale sig om disse eller tage Forbehold i de Henseender, hvor man mulig ikke maatte kunne samstemme med den høitærede Minister. Iøvrigt kunne vi jo Alle kun paastjønne og med Tak modtage disse Oplysninger til fremtidig Efterretning om den høitærede Ministers Hensigter i saa Henseende.